

LA VERITAT TOTA LA VERITAT I RES MÉS QUE LA VERITAT (?)

Fins avui ningú s'havia atrevit a parlar de la veritable història del Concurs de Cançó de Salitja. Motius inconfessables havien provocat una mena de "Llei del Silenci" per un costat i per un altre, la divulgació de la història oficial, que com qualsevol cosa que porta l'etiqueta d' "oficial", no té gaire res a veure amb la més crua realitat.

El temps, amb el seu transcórrer tranquil, impertorbable i constant, embolcalla els nostres records, talment com l'aigua traslúcida d'un riu ens amaga la forma real de les pedres al mateix temps que arrodoneix i fa desaparèixer les punxes més punyents. Per això mateix, podrà sobtar a molts dels intrèpids lectors que s'han atrevit amb aquest article, el que tot seguit els explicaré, ja que potser el seu record no coincidirà amb el que llegiran.

Ara ja fa molt de temps, quan sense cap mena de dubte, tots erem més joves, va començar un estiu. Realment aquest fet no és extraordinari. Durant tots els anys que jo recordo, sempre en acabar el període escolar, començava a fer calor. I com que ara per ara no podem redreçar la terra per més que Arquímedes afirmés que si li donaven un punt de recolçament podria moure-la, em sembla que tots els anys propers tindrem estiu.

Tornant al fil narratiu de la nostra història, resulta que la paraula estiu ens porta, almenys a nosaltres, a la paraula FESTA (Festa Major evidentment. Per què us penseu sinó que està escrita amb lletres majúscules?). Faltava poc temps per tal que l'esperada i agradable repicada de campanes embolcallés totes les contrades del voltant anunciant l'inici de la Festa (Major, és clar). En realitat d'esperada, agradable i anunciadora ho era poc sinó fixeu-vos què deia la gent:

—Què foten aquests escolans tocant ara al migdia?

—Mira que tocar en el moment en què donava menjar als coloms!!! S'han espantat i clar, qui està cagat de por deixa anar "cagarrufes" per tot arreu, sobretot damunt de la camisa nova d'en Joan que acabava de rentar!

—Ja em semblava a mi que el vell de can Camallarga estiraria la pota abans del dia de la Mare de Déu!!!

—Mama, que puc anar a collir confits?

Com veieu, en aquell temps, començar la Festa (Major, és clar) amb tanta empenta era com una sotregada més gran que el terratrèmol de San Francisco (Sant Quico per als amics) ja que no es sabia d'on venia. Feia temps que la Festa (Major, és clar) era... com us ho diria jo... una mica escarransida. Un grup de joves, s'havia decidit a portar-la endavant. Però malgrat que en aquell temps gairebé ningú coneixia ni en Solchaga (Sr. Mestre, en català no s'escriu "Soltxaga"?) ni en Borrell (en castellà "Borrel") ja s'anava curt de "pela" i les orquestres, conjunts musicals, companyies de teatre i demés agrupacions de persones que es dedicaven al món de la faràndula ja costaven un ull de la cara (i gairebé l'altre i tot).

Un vespre d'aquell estiu, en el local dels baixos de la Rectoria, es varen reunir aquella colla de joves. Era la viva imatge de la derrota. Quedava un vespre per programar i no hi havia ni virolles ni res.

Poc a poc van sorgir idees, bastant inútils i tontes per cert. Aquí es demostra que el cervell, en les situacions extremes, es desboca i produeix els pensaments més agosarats i eixalbrats.

Imagineu-vos la situació. Realment crítica. (Quan se'n faci una pel·lícula es dirà: "Jóvenes al borde de un ataque de nervios". L'Oscar està assegurat!!)

De cop, algú aixecà el cap i obrí els ulls com taronges, què coi taronges, semblaven melons (més grossos de que les "dallonces" de la...). Un silenci angoixant, tens, claustrofòbic i Hitchcockià atenallà els tendres i adolescents ganyots dels allà presents.

Tots varen dirigir els seus ulls vers el que havia provocat aquell silenciós aldarull. En adonar-se que era el blanc de totes les mirades i que parlava o allà mateix el fulminarien per haver gosat posar un bri d'esperança on semblava que no n'hi havia, va passar-se la llengua pels